

Kristina Horbec diplomirani je ekonomist, polaznica EMBA programa pri Cotrugli Business School u Zagrebu. Vlasnica je Heraklee, prve i jedine agencije u Hrvatskoj specijalizirane za mystery shopping i najveće takve na području Balkana, te suvlasnica istih takvih agencija u Srbiji, Sloveniji, Bugarskoj i Bosni i Hercegovini. Od 2004. godine Kristina je članica Izvršnog Odbora europskog ogranka MSPA (Mystery Shopping Providers Association). Uz Veronicu Karlson koautorica je prve stručne knjige o mystery shoppingu "Measuring Management and The Moment of Truth". Dobitnica je "MSPA Europe PR and Marketing Award", nagrade za najuspješnije promoviranje mystery shoppinga u Europi u 2004. i 2005. godini. Dobitnica je CROMA nagrade za menadžera godine u kategoriji mladi menadžer kao prva žena u toj kategoriji i najmlađi menadžer dosad.

Razgovor s Lindom Wirth Komentar Kristine Horbec

Stakleni strop zasigurno je jedna od onih tema za koje nema konačnog odgovora.

Postoji li ili ne postoji? Neke žene kažu da nisu imale iskustva s njim, druge kažu da jesu, dok neki kažu da on neupitno postoji, samo je pitanje njegove debljine.

Već neko vrijeme pripremam ovaj tekst pa tako na tradicionalni Dan žena čitam naslove u novinama: *Žene u biznisu - mnogo truda, malo podrške i podnaslove poput - 27% žena na čelnim pozicijama, duplo više poduzetnika nego poduzetnica u Hrvatskoj, u Nadzornim odborima samo 6% žena, iako čine 52% stanovništva itd itd.*

No, nije sve tako crno, kažu, kao što se na prvi pogled može činiti. Postotak žena u visokom menadžmentu je i dalje nizak, ali uočljivo je poboljšanje. Posebno u dijelu da žene sve više kreću u poduzetništvo.

Piše i da smo bolje učenice u školi, u prosjeku smo obrazovanije. Dakle, dok se dečki igraju i rade nestašluke, mi učimo. Pa što se onda događa - gdje smo se putem izgubile?

Jedna naša visokopozicionirana menadžerica jednom je izjavila u medijima da je posao igra koja ima svoja pravila i da žene, jednako kao i muškarci, mogu uspjeti, ako igraju po tim pravilima. Slažem se s njom, jer visoki menadžment zahtijeva od oba spola mnogo sati rada i žrtvovanje osobnog života. Jedan naš uspješan menadžer priznao mi je da za vrijeme svoje četverogodišnje funkcije praktički nije vidao svoju djecu kako rastu, a njegov vozač je bio taj koji je vodio ženu i djecu na more.

Koliko bi žena to napravilo? I želimo li uopće u svemu biti iste kao i muškarci?

Osobno, nisam imala nikad problema sa staklenim stropom, možda nisam ni stigla jer sam rano, već sa 26 godina, krenula u poduzetništvo. Isto tako, nisam tipičan primjer jer u svojoj firmi zapošljavaam većinom žene. No, raspitivala sam se ovih dana kod prijateljica - rekle su mi da ni one nisu imale problema sa staklenim stropom. Kolege mi stalno govore da više vole zapošljavati žene jer kažu da su bolje radnice. Isto tako Tom

Peters, guru menadžmenta, koji uskoro dolazi u Zagreb, poručuje nam u svojoj najnovijoj knjizi - žene su nedovoljno iskorišten potencijal. Pa gdje je onda problem?

Jedan od profesora na MBA-u kojeg trenutno pohađam, rekao mi je da su možda žene jednostavno pametnije i donijele su bolju odluku vezano za WORK/LIFE balans i ne žele platiti toliku cijenu dolaska na sam vrh.

Mi pak u Hrvatskoj živimo u patrijarhalnom društvu te i dalje i same očekujemo da se netko drugi pobrine za nas, pa roditelji, pa država, pa muž, i na kraju djeca... A zašto kada to možemo same? Koliko je samo djevojaka uspješno završilo fakultete, i nakon udaje uopće ne rade?

Društvo može puno pomoći u rušenju *staklenog strofa*, kao što to čine skandinavske zemlje, ali u konačnici, društvo to smo svi mi, i kao ljudi svi možemo mijenjati samo sebe.

Uza sve te priče o postojanju raznih organizacija za ravnopravnost spolova i ženskom umrežavanju, možda će zvučati demotivirajuće kada gđa Linda Wirth u tekstu kaže da se svaka žena mora izboriti sama za sebe, ovisno o njenoj motivaciji.

No, tu bih se složila s njom i pozvala kolegice da budemo iskrene prema sebi - kada nešto nismo dobile, a da smo to zaista i htjele?

Koliko smo si same krive?

Zarađujemo li možda manje jer same ne želimo tražiti veću plaću - mislimo da nam šef sam treba povećati jer dobro radimo?

Je li nam glas dovoljno uvjerljiv u poslovnim prezentacijama?

Oblačimo li se adekvatno poslovnom okruženju?
Igramo li po pravilima igre?

Prestanimo tražiti isprike u vidu "krivog" spola, putovnice, dobi, boje kože... Ako nešto stvarno želimo, krenimo po to.

Ne sviđa Vam se nešto u korporativnom svijetu? -
Otvorite vlastitu firmu i borite se na tržištu.

Lakše je i jednostavnije pronalazi isprike za neuspjeh. No, ako to želite, i samo ako to Vi zaista želite, odaberite put koji Vam odgovara i platite cijenu uspjeha. Ona je ista za sve - velika.

I na kraju, kako i Linda kaže, za učinak je potrebno vrijeme. Tek generacija žena koja je sada u srednjim školama, stvorit će kritičnu masu žena koje će promijeniti stvari - naravno i opet samo ako to budu htjele.

Dotad, svi možemo utjecati na svoje ponašanje, ali i na odgoj vlastitih sinova i kćeri, jer za sve velike probleme na svijetu rješenje je isto -
EDUKACIJA!